

b) za čebelarstvo od leta 1870. do 1882. v svotah od 600 do 50 gold., skupaj	3630 gold.
c) za krajne razstave in nagrade za govedino v letih 1877., 1879. in 1881., skupaj	2140 "
č) za svilorejo od leta 1868. do 1878. v svotah po 300 do 100 gld.	1700 "
d) za napajišča (kalí, mlake) od leta 1872. do 1876. v svotah od 2000 do 800 gold., skupaj	7100 "
e) za stroje in orodje od l. 1869. do 1879. v svotah od 600 do 300 gold., skupaj	3400 "
f) za gnojšča v l. 1869. in 1870. (ker se skoraj nihče ni oglasil za podporo)	600 "
g) za podučne knjige v l. 1870., 1880. in 1882.	2400 "
h) za pogoždovanje nagrade	410 "
i) za zboljšanje planin od leta 1869. do 1882. v svotah od 200 do 1200 gold., skupaj	6800 "
j) za pridelovanje prediva od leta 1869. do 1882. v svotah od 200 do 600 gold., skupaj	5000 "
k) za popotno podučevanje od leta 1869. do 1882. v svotah od 200 do 500 gold., skupaj	2060 "
l) za podporo učencev na kmetijskih šolah od leta 1874. do 1878. od 450 do 900 gold., skupaj	4050 "
m) podpora za vrt kmetijske družbe leta 1872.	400 "
n) za razdelitev semen v letih 1870. in 1872.	860 "
o) za podkovsko šolo od l. 1874. do 1882.	5650 "
p) za statistiko poljskih pridelkov od leta 1869. do 1882. v svotah od 250 do 1000 gold., skupaj	9700 "
r) za pripravo kovanja družbenih medalij	250 "

Vse tukaj navedene podpore znašajo . 132.200 gold.

3. Kako so se porabile te podpore?

Nakupilo se je iz teh podpor 406 plemenskih bikov, 532 junic plemen, ki so bila za naše razmere priporočena.

Razun tega dajala so se na 15 krajih Gorenjskega, Dolenjskega in Notranjskega darila živinorejcem, kateri so bili zasluge v živinoreji dokazali z odlično živino po izreku strokovnjakov. Taka pohvalna darila so se pripoznala za 41 bikov, 32 krav, 47 junic in nad to so se pripoznala za 89 govedin pohvalna pisma.

Pri treh okrajnih živinskih razstavah na Gorenjskem, Dolenjskem in Notranjskem spoznana so bila pohvalna darila za 18 bikov, 19 krav in 20 telic.

Drobnice se je vpeljalo 360 ovnov in 286 ovac jezerskega in ugoviškega plemena, in 125 sufolških prešičev.

Za čebelarstvo razdelila je kmetijska družba 93 daril po 4 do 25 gold. in 420 panjev učiteljem in bolj revnim čebelarjem, eno darilo tudi s 100 gold., čebelarstvo pa je po kmetijski družbi v 12 letih prejelo podpor 2100 gold.

Rigajskega lanenega semena oddala je kmetijska družba domačim gospodarjem od 1870. do 1882. leta 1916 mernikov; razun tega je poslala s podporami tri mladenče na Moravsko, da so se učili predivo izde-

lovati po belgiškem načinu, ter razdelila 1100 knjig z dotičnim podukom.

Pri sadjereji razdelil je glavni odbor 20 šolam 50 Hartingerjevih stenskih tabel, je dal 8 daril za napravo vinorejskih vrtov, 3 darila za obsajanje cesta, 10 daril za nasajanje orehovitih dreves, 1 darilo za zasa-
janje živega plota, in razdelil 58 garnitur vrtnarskega orodja; razdelil je 7000 sadnih dreves nevštetih onih iz družbenega vrta na Poljanah in nevštetih murb; razdelil je nadalje 52 podpor od 10 do 100 gold. za napravo šolskih drevesnic, eno podporo za napravo občinske drevesnice, eno za napravo sušilnice za sadje po dr. Lukasovi sušilnici; razdelil je 100 knjižic Schleicherjevih o živalih, ki so kmetijstvu koristne in škodljive; enako tudi 1000 iztisov o sušilnicah z obrisi; g. R. Dolenc je iz te vrste podpore prejel za obiskovanje vinorejske in sadjerejske šole v Klosterneuburgu 300 gold., popotnine za opazovanje trtne uši ravno tam 62 gold., popotnine k shodu vinorejcev na Dunaji 120 gld.

Napajišč za živino pa tudi za rabo ljudi napravilo se je 60, in razun tega se je razdelilo 2000 iztisov P. Koslerjeve knjige s podobami v tej zadevi.

(Dalje prihodnjič.)

Gospodarstveno vprašanje.

V „Novicah“ in tudi po naših kmetijstvu namenjenih knjigah je bilo gospodarjem toplo priporočeno stavljenje živih mej. Ne bom na drobno našteval ter ponavljal vse koristi spojene s takimi mejami, vsakako je resnično, da olepšajo posestva in da branijo raznim živalim pohajati na našo zemljo. Vse drugo pa se to vidi v praksi, to je, v dejanskem življenju nego v teoriji, to je, z dobro mislečimi nasveti. Hočeš li staviti tako mejo, pride takoj sosed ter ima tisoč pomislikov. Eden pravi, da mu spridiš travo ter da mu bodo odslej tam same koprive rastle, da-si nima na meji nič nego nekaj suhe ledine. Drugi mejnik se boji, da bo meja škodovala čebelam v bližnjem ulnjaku, tretji pravi, da mu ne bo mogoče njive orati, ker mu meja pot zapira, četrtemu ni všeč meja, ker ne more več malo s koso posegati v tujo travo. Če si pa celó mejaš na veliki cesti, tam pa gosposka tirja, da se z mejo nazaj pomakneš za cela dva sežnja, in tako zgubiš, recimo na 100 metrov dolžine celih 400 metrov zemlje. Zbere se celi občinski svet, možje ugibajo na vse strani, gubančijo svoja modra čela in nikakor ne morejo strinjati hudomušnih sosedov pomislike s pravico posestnika, da vsaj sme na svoji zemlji svobodno se gibati.

Tedaj, drage „Novice“, svetujte, pomagajte, kako hočemo v okom priti tolikim oviram, kako hočemo naše nasvete oživiti, če imamo pri tem tolike škode trpeti! Pravijo, če hočeš živo mejo narediti, moraš na meji goste planke postaviti ali pa se odmakniti za pol sežnja. Kdo bo pač na polji plačeval za drage planke par sto forintov ali pa zemljišča zgubiti hotel kar celi oral? Malo jih bo. Rajši opustim napravo žive meje, naj sosed slobodno sega v mojo njivo in moj travnik, naj vaški paglavci slobodno lomijo vejevje na sadnem drevju, ali ga celó iz zemlje pulijo, naj tresejo in pobirajo sadje prostovoljno, naj pohaja človek in živina po tvoji zemlji, če je kje kam bližje, vsaj jih ne velja nič, davke plačevati pa tudi ni njihova skrb.

Vse te in enake misli me obhajajo, kedar se sprehajam po svojem posestvu, ne ravno vabljuje za nakup zemlje, ne ravno tolažilne za velikanske naše davščine in bire brez konca in kraja.

F. R.